

че прилѣжяваше и обычяше да ся учи, а еще бѣше и усърденъ. Ако неразбираше урока-си отъ невниманіе, исповѣдваше на учителя-си погрѣшкѣ-тѣ, кѣту думаше: Опростете ми, зашто-то недадохъ вниманіе; моля вы да ми го прикажете еще вѣднѣждь! И ако любезныя учитель му го прѣдадѣше второй пѣть, рѣшяваше постоянно да внимава, за да не изгуби пакъ това и да му непроизвежда двоенъ трудъ. Ако направляше нѣкаквѣ погрѣшкѣ и го окоряхъ родители-тѣ му, не ся оправяше нито ся опытваше да смали погрѣшкѣ-тѣ си, нѣ думаше: „Любезніи ми родители! Азъ ненаправихъ добрѣ и достоенъ съмъ да мя накажете, кое-то ще принесѣ съ радостъ, стига да мя обычате пакъ; зашто-то ако бяхъ изгубилъ и любовь-тѣ ви, това щяше да ми бѣде най-жялостно.“—Съ таквызи мысли може челоувѣкъ да благоутождава Богу и на челоуѣцы-тѣ; обычя го цѣль свѣтъ. И кѣту има прѣдъ всичкы честь, става богатъ и почтенъ челоувѣкъ.

Любочестіе-то на Темистокла.

Прочютыя военачалникъ на Атиняны-тѣ, Темистокълъ, кога-то былъ младъ, живялъ много распустнато и ся влѣкълъ по различни пирови и блудства кѣту Халахойда. Нѣ кога-то Перзи-тѣ завоевахъ Атина, Милціядъ (Малица),